

Teollisuustapaturmat ja Niiden Poistaminen

“PÄÄOMA,” lausui kerran eräs aikakausjulkaisu, “pakenee melua ja taistelua ja on luonnostaan pelokas. Tämä on kyllä totta, mutta ei vielä sisällä koko totuutta. Pääoma pelkää liikevoiton puuttumista tai pientä voittoa, niinkuin luonto pelkää tyhjiyttä. Tuottaessaan tyydyttävän voiton tulee pääoma rohkeaksi. Varmasti kymmenen prosenttia, ja sitä voi käyttää kaikkialla; kaksikymmentä prosenttia, se tulee vilkkaaksi; viisikymmentä prosenttia, suorastaan uhkarohkeaksi; sadasta prosentista se tallaa kaikki inhimilliset lait jalkoihinsa; kolmesataa prosenttia, ja ei löydy mitään rikosta, jota se ei uskaltaisi tehdä, vaikkapa hirsipuun uhalla. Jos melu ja taistelu tuottaa voittoa, niin se yllyttää kumpaankin.”

Liikevoittoja tavoitellessaan pääoma voi syöstä, sen usein tekeekin, kansakunnat keskinäisiin sotiin. Liikevoittoja tavoitellessa se komentaa sotaväkensä viattomien ihmisten kimppuun, hävittää kokonaisia kaupunkoja, tallaa ja turmelee rikkaat viljavainiot, hävittää luonnon rikkauksia, surmaa ihmisiä, miehiä, naisia ja lapsiakin... Samalla sanoen, sille ei ole mikään rikos liian suuri.

Teollisuutta harjoittava suurpääoma ei ole tyytyväinen siihen, että se riistää työläisistään kaiken, jokaisen tipan ruumillisen voiman ja henkisenkin energian. Ei! se ei ole tyytyväinen kaikkeen siihen, vaan se vaatii työläisten lihaa, lihaa ja verta. Voidaksensa tuottaa mahdollisimman nopeasti ja mahdollisimman halvalla tuotteita maailman kauppamarkkinoille, suurpääoma ruhjoo ja surmaa työläisiä satojatuhansia jokainen vuosi. Jotkut tapaavat sanoa, että korporatsioonilla ei ole sielua. Humanistit väittävät, että sillä on ja täytyy olla. Oli miten tahansa, mutta tosiasia on se, että ne ihmiset, jotka omistavat korporatsioneitten osakkeet suurimmalta osalta ovat, kuvannollisesti sanottuna, sieluttomia oliota, jotka tallaaavat jalkoihinsa kaikki inhimilliset lait, kuten alussa olevassa lainauksessa sanotaan pääoman tekevän.

Kaikki ne koneet, jotka valmistavat vaatteita, puutavaratuotteita, koneita, autoja, lukemattoman monenlaisia työvälineitä, tarve-esineitä jne. sanalla sanoen; kaikki ne koneet, jotka valmistavat kapitalistisilla markkinoilla löytyviä tavaroita, niin kaikki ne vaativat ihmislihaa ja verta. Tosin on väärin sanottuna, noin kirjaimellisesti puhuttuna, että koneet vaativat ihmislihaa ja

verta; niiden käynnissä pitäminen yliarvoa tuottavassa tarkoituksessa vaatii ihmislihaa ja verta.

Ihmisliha ja veri muodostaa osan kaikissa kapitalistisen teollisuuden tuotteissa, aivan samoin kuin muutkin tuottamisessa käytetyt raaka-aineet. Käytännöllinen, kapitalistisen liikemaailman omaksumain käsitteiden kannalta katsottuna käytännöllinen, teollisuuskapitalisti kun laskee tai määrittelee tuotteiden tuotantokustannuksia, niin hän erottaa aivan kylmäverisesti vussin osan niille ihmisruumiin jäsenille eli osille ja niille ihmisiehille, jotka “joudutaan uhraamaan” kulloinkin kyseessä olevain tuotteiden valmistamisessa.

Teollisuustapaturmat ovat hyvin yleisiä nykyään. Melkein jokaisessa lehdessä, minä saamme luettavaksemme, näemme kertomuksia tapaturmista. Läheskään kaikista tapaturmista emme voi tietää mitään. Yksikään päivälehti esimerkiksi, vaikka se olisi hyvinkin suuri, ei voi mainita läheskään kaikista tapaturmista. Kunkin paikkakunnan lehdissä mainitaan vain niistä tapaturmista, jotka sattuvat lehteä lähellä olevassa ympäristössä. Kauempana sattuneista tapaturmista tavallisesti mainitaan vain silloin, kun ne ovat vaatineet useiden ihmisten hengen. Jotkut toimistot keräävät tapaturmien vuositilastoja. Nämäkään tilastot eivät ole ehdottomasti paikkansapitäviä. Teollisuudessa, tehtaissa, kaivoksilla, rakennuksilla, yleensä kaikilla teollisuuksien eri aloilla, tapahtuu runsaasti “pienempiä” tapaturmia, joista tavallisesti ei mainita mitään. Kuitenkin tosiasia on se, että nämä “vähäpätöiset” tapaturmat ovat useissa tapauksissa

kuolettavia, joskin ne vaativat vissin ajan, joskus useita vuosia, tehdäksensä työnsä täydelliseksi, s. o. tappaaksensa uhrinsa.

Vuonna 1924 tässä maassa tapahtui, pyöreissä luvuissa lausuttujen tilastojen mukaan, 85,000 kuolettavaa tapaturmaa. Tämä tilasto käsittää vain — eikä suinkaan niitäkään kaikkia — sellaiset tapaturmat, joissa uhrit kuolivat suoranaisesti tapaturmissa saamistaan vammoista. Näistä tapaturmista 62,000 selitetään sellaisiksi, jotka tapahtuivat kodeissa, yleisissä rakennuksissa ja yleisillä kulkuteillä. Loput, 23,000, myönnetään teollisuustapaturmiksi tai sellaisiksi, jotka sattuivat työmailla. Mutta todellisuudessa suurin osa ensiksi mainitusta tapaturmista voidaan lukea suurpääoman konttolle, vaikka se siitä yrittää vapautua. Ottakaamme vain esimerkiksi tapaturmat, jotka sattuvat rautateitten ja yleisten kulkuteitten ylikäytävillä. Näistä ehdottomasti suurin osa johtuu siitä, että rautatieyhtiöt eivät välitä laittaa kunnollisia ylikäytäviä. Jokaisesta kyseessä olevana vuonna eläneestä miljoonasta ihmisestä rautatiet tappoivat kuusikymmentä, kaivokset ja kivilouhimot kaksikymmentäyksi, katuvaunut kuusitoista, koneet kahdeksantoista ja autot 115.

Tapaturmien rajoittamiseksi kyllä toimitaan, paremmin sanoen ollaan toimivana. Laaditaan lakeja, painetaan ilmoituksia, pidetään puheita, esitelmiä, annetaan monenlaisia ohjauksia, neuvoja ja opetuksia. Mutta kaikista näistä ei näytä olevan suurtaakaan apua. Tapaturmia sattuu jatkuvasti. Teollisuustapaturmat työläisten lukumäärään nähden suhteellisesti lisääntyvät jokainen vuosi.

Tapaturmien syitä tutkivat "erikoistuntijat" selittävät, että suurin osa tapaturmista johtuu ihmisten varomattomuudesta. Mutta vahingossakaan nämä porvarillisen mielipiteen omaavat erikoistuntijat, jotka useissa tapauksissa saavat työnantajilta suoranaisen korvauksen työstään ja joksikin kaikissa muissa tapauksissa epäsuorasti kapitalistien rahastamilta hyväntekeväisyyslaitoksilta ja yksityisiltä, niin vahingossakaan he eivät selitä, mistä tämä varomattomuus johtuu. Tämän jos he tekisivät, niin se tarkoittaisi tapaturmien todellisiin syihin

kajoamista. Me voimme myöntää, että suurin osa teollisuustapaturmista johtuu varomattomuudesta, aivan tahallisesta varomattomuudesta, mutta ei työläisten, vaan työnantajain varomattomuudesta. Useinhan porvarillisenkin mielipiteen omaavat tapaturmalautakuntain jäsenet ja muut asianomaiset virkailijat joutuvat tunnustamaan, että esimerkiksi kaivosonnettomuudet, hiilikai-vosräjähdykset, joissa usein kuolee kymmeniä ja satojakin työläisiä samalla kertaa, johtuvat yhtiöiden — työnantajien — huolimattomuudesta. Edes niitä niukkoja turvallisuusmääräyksiä ja lakeja, joita nykyään löytyy, eivät työnantajat noudata, vaan tahallisesti rikkovat.

Työläisten varomattomuudesta johtuneet tapaturmat eivät johdu varomattomuudesta siinä mielessä, kuin porvarillisen mielipiteen omaavat eriskoistuntijat ja tutkijat haluavat selittää. Kukaan ihminen, niin välinpitämätöin omasta persoonallisesta hyvinvoinnistaan kuin hän voi ollakin, ei tahallisesti halua ruhjoa ruumistaan tai surmata itseään työmaallaan. Kukapa meistä olisi kuullut tapauksesta tai itse sen nähnyt, jossa työläinen olisi esimerkiksi hirttännyt itsensä työmaalla. Ei kukaan. Jos ihminen, tässä tapauksessa työläiseksi kutsuttu ihminen, haluaisi tappaa itsensä työmaalla, niin voisihan hän tehoisamman keinon löytää kuin sen, että ruhjottaa itsensä koneella ja sitten kitua useita päiviä, kärsiä sanoin kuvaamattomia tuskia ja kipuja. Varomattomuus, jos tuota nimitystä sallimme käyttää, johtuu yksinkertaisesti siitä, että ei ole aikaa eikä mahdollisuuksia varovaisuuteen, jos mieli säilyttää työpaikkansa, sen keinon, jonka kautta vain palkkatyöläiset voivat toimeentulonsa hankkia. Työläinen jos varovaisuudessaan esittää työnantajalle, että hänen työpaikassaan on tehtävä se tai tämä korjaus ja hänelle on sallittava niin tai näin paljon aikaa kulloinkin kyseessä olevan työn suorittamiseksi, niin työnantaja tavallisesti vastaa, että jollet voi siinä työskennellä ja vaaditulla nopeudella, niin voit poistua ja jättää paikkasi toiselle, portin takana olevalle työläiselle. Valinnaksi jää vain joko jäädä työmaalle, jättää ruumiinsa ja henkensä sattuman varaan, tai sitten poistua, mennä kadulle työttömän joukkoon, jossa

odottaa mahdollinen nälkäänkuoleminen.

Työläisten turvallisuutta ei voida taata minkäänlaisilla keinotekoisilla yrityksillä, olkoonpa ne sitten minä nimisiä hyvänsä. Työnantajat huolehtivat työläistensä turvallisuudesta vasta sitten kun siihen ilmenee pakottavat seikat. Lainlaatijakunnat voivat kyllä laatia kirjaimellisesti käytännöllisiä lakeja, mutta ne pysyvät vain teorioina, jos työläisillä ei ole joukkovoimaa niiden käytännölliseksi toteuttamiseksi. Mennyt historia tässäkin maassa toteaa sen, että kaikki työläisille edulliset lait, joita luonnollisesti on useita laadittu, ovat tulleet käytäntöön vasta sen jälkeen, kun työläiset ovat taloudellisten taisteluittensa kautta pakoittaneet. Ja kaikki sellaiset lait, joitten toteuttamiseksi työläiset eivät ole taistelleet voitokkaasti, tai eivät ole voineet taistella, ovat jääneet kuolleiksi kirjaimiksi.

Työläisten turvallisuutta, yhtä hyvin kuin muitakin heidän työmaitaan ja työsuhteitaan koskevat lait voidaan laatia ja toteuttaa vain työmailla; siellä vain, eikä mis-

sään muualla. Kaikki tämä käy päinsä vain siten, että työläiset ovat järjestyneitä, tietoisia ja peräänantamattomia vaatimuksiinsa. Järjestymättöminä ollen työläiset eivät voi tehdä juuri mitään työpaikkojensa ja työvälaineittensä turvallistuttamiseksi. Järjestyneinä ja luokkatietoisina ollen he voivat tehdä työpaikkansa ja työvälaineensä turvalliseksi ja joskus tulevaisuudessa ottaa ne omiin käsiinsä. Järjestyminen ja luokkatietyisyys, niin ne ovat sellaisia tekijöitä, jotka tuottavat hyötyä työläisille; ei koskaan minkäänlaista vahinkoa, vaan aina hyötyä, jos ne tekijät ovat käytännöllisiä. Järjestykäämme teollisuuksittain, sillä tavalla kuin I. W. W. opettaa, niin sitten voimme ja kykenemme käydä vaatimaan turvallisuutta työmaillamme, muiden vaatimustemme ohella, ja sitten voimme joskus ottaa kontrollimme alaiseksi kaikki ne yhteiskunnalliset rikkaudet, jotka ovat välttämättömiä meidän jokapäiväiselle elämälle ja hyvinvoinnille ja jotka ovat meidän käsiemme, kärsimyksiemme ja uhrauksiemme luomia.

OSTAISKO?—VAI EI!

Kirj. E. A.

Ostaisko? — vai ei! tuonkin automobiilin; sellaisen prominenttien kalun, limosiinin. Millä sitte ajelisin tietä sileää ja mäkiä, roolia pelaisin rikkaan kans tasaväkistä.

Ostaisko? — vai ei! Sekasin jo mennä alan. — Vai käveliskö vanhaan tyyliin? — jalan. Kyllä se mukanaan tois hauskoja puolia? jos, vaikka aina onkin purevia huolia.

Ei! empä osta. Ylellisyystavara munko söisi, riistäjät ajatuksiani ympärikorviako löisi? Velkaisena jäisinkö pankkiurien turviin? ja, jos käsiini loppuisi heti ensi "kurviin."

Jos kerran biilin ostaa, siin' on monta muttaa, herrat köyhä koittaa sillä jatkahuttua. Morketin kyllä antavat, että työteko kiihtyisi, että, vaikka missä, kukkelikuu viihtyisi.

Mutta! Ei sitä niin vain viedä ajutusta, meitä kuin on miehiä isonlainen lusta, — pannaan vastalause! — että: emme "laiki" tuosta, jos pannaan heilumaan itseämme varten ruoska.

Jos biili oliskin sellainen veikeä roska, että se söisi mielellään hemiä tai vettä, niin — ja, jos "fiksauksetkin" olis niin "äisiä," ett'ei senkään tähden tulis suurta kriisiä.

Niin olispa se metkaa. Eipä tulisi loppua lauluista, eikä työssä kukaan "juusaisi" hoppua, vaan kaikki olis osapuulle kuten olla pitäisi, — hauskuutta näet vain sillä lailla lisäisi.

Niin! Nuuskamüllää saa kyllä käyttää tuhtia, mutta eipä biilillä kaikki tietä pitkin huhkia. Tuntuu siltä, että jotakin, jossakin on vikaa aikalailla, josta ei tiedä monikaan.

Puhua halaistua sanaa! Jos suuni olis auki, sanoisin: Työttömyys kiertää kuin kulkutauti, että: Leipä on kallista ollut kauan aikaa, eikä ilman sitä tahdo pärjätä lainkaan.

Joten, ei ole terveellistä ylenmäärin kuokkia ja biiliänsä kallilla küslimillä ruokkia, että: Ei unohda leivän arvoa ja nimeä, ett'ei vaan joutuisi syömään pyöreätä kiveä?

Mitä sanon, on kun huudessa likainen rupi, mutta nälkäisellä olkoon pieni hupi. Sillä, vaikka biili vetää nurkumatta tyhmiä, niin, älkäämme jättäkö ryysyisiä ryhmiä.

Ostaisko? — vai ei! Koska roska työtä mulle tuottaa, eikä morkettiinkaan voi täysin ottein luottaa, niin parasta kai kiintujansa kunnossa pitää; kintuilleni toivottaa voin pirun pitköä ikää.